

GESTIÓ EMPRESARIAL

Directius sota la lupa

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

Consulting Barcelona Economia

Les edicions del mes de gener de les revistes econòmiques de més tirada mundial ja treuen els rànquings dels millors –i també els pitjors– mànagers de l'any 2002, any que *Business Week* no dubta a titllar d' *annus horribilis* per al món dels negocis, a causa de la crisi general i, sobretot, dels embolics i de les jugades de molts directius amb els diners i la comptabilitat de les seves empreses, els quals, als Estats Units –no pas tant aquí–, acaben als tribunals. En circumstàncies tan adverses era fàcil identificar els pitjors –sovint entre reixes o pendents d'investigacions federals– i, per contra, resulta un honor aparèixer en la llista dels excel·lents. Els millors ho són perquè han aconseguit algun registre que sobresurt de manera destacada: uns beneficis extraordinaris, una expansió fora mida, el llançament al mercat d'un producte que ha aconseguit èxit reconegut o la direcció amb encert d'alguna fusió espectacular.

Els fonaments del premi o del càstig en el rànquing, segons sigui el cas, descansa en xifres. Gairebé tots el que figuren a les llistes són directius –CEOs a la manera de dir anglosaxona– de grans empreses transnacionals.

Evidentment, hi ha dubtes raonables sobre l'objectivitat i, per tant, la fiabilitat de les classificaci-

ons. En primer lloc, no és impensable que algunes empreses –i, fins i tot, alguns d'aquests alts directius– hagin pagat per constar entre els bons, o per a no ésser inclosos entre els dolents. En segon lloc, el fet que la valoració es fonamenti en dades quantitatives d'un any, concretament del passat, no és cap garantia perquè continuïn essent considerats els millors d'aquest any, perquè la pressió pels resultats a curt termini o l'interès personal els podria convertir –com ja ha passat amb uns quants– en els pitjors o en delinqüents, respectivament. En tercer lloc, tot i que surt de l'àmbit estricte de les quatre parets de l'empresa, mai no apareixen els costos dels èxits, la majoria dels quals acostumen a ser menys quantificables, tot i que alguns –el desembre passat, als Estats Units, es van incorporar més de cent mil treballadors a l'atur, que ja assolía el 6%– sí que ho són.

Alguna revista d'àmbit estatal també en fa, de rànquings, on acostumen a figurar directius catalans, els quals, per cert, cada vegada són menys en termes relatius, cosa que, afegida al dubte de la fi-

abilitat de les llistes, també diu alguna cosa sobre la incidència catalana en el conjunt de l'economia espanyola. En canvi, que coneguem, ningú no fa rànquings a Catalunya. Els motius deuen tenir a veure amb el volum relativament reduït de la nostra economia, però més encara, amb l'absència de grans empreses pròpies a borsa, circumstància que comporta un notable grau de transparència informativa sobre resultats i plans de l'empresa i, per tant, sobre la qualitat de la gestió dels seus directius. Per acabar-ho d'adobar, el país té una manca de revistes especialitzades que s'hi puguin guanyar la vida.

El nostre teixit empresarial és de vocació opaca i, sobre aquesta base, és molt difícil poder valorar objectivament les actuacions dels alts directius. Si l'enganxada de l'aventura americana, la caiguda de la borsa, la crisi que s'allarga i unes xifres més que discretes –com ser líders europeus en inflació i atur– han fet baixar els fums d'una enorgullida economia espanyola, què deu haver passat amb la catalana? I els directius, navegant amb aquesta ventada. Malgrat tot, amb rànquing o sense, hi són; són els que fan rutllar les empreses, els responsables dels seus resultats, quantitatius i qualitatius, a curt i a llarg termini.